

VECKOBLADET

Nr 24 webbform

080905

Flygelkören söker Sjungande män!

Kören har funnits i fem år och man behöver inte vara duktig för att vara med.

Vi sjunger en varierad lättsam internationell repertoar, och målet är inte att uppträda utan att sjunga tillsammans under angenäma former.

Flygelkören är en blandad kör med ett klart underskott på män. Vi söker därför sjungande män, men intresserade kvinnor är förstås också välkomna!

Onsdagar 19 - 21 Flygelskolan i aulan Musikantvägen Östra Torn i Lund

Ledare: Gösta Petersen

Alla är välkomna!

Upplysningar och anmälningar: Goesta.Petersen@djingis.se, Tel. 046- 12 53 27

Afrikansk afton

Vita Huset, Uardavägen (Bakom ICA Tornet), Fredag 12 sept. kl 21, entrén öppnar kl 20.

Alagi Mbye, griot och Kora-spelare från en Jali-familj med musikaliska rötter många generationer tillbaka.

Midnattskören sjunger några afrikanska sånger.

Max Soumah & Eva Saether och deras vänner tar med sina afrikanska trummor.

Entré: 60 kr (40 kr för stud)

Arr. *Midnattskören*

Sydsvenskans missuppfattningar

Av Sydsvenskans referat (30 aug) från kommunfullmäktiges debatt kring Mark- och bostadsförsörjningsprogram för åren 2009-2011 kan läsaren få uppfattningen att Demokratisk Vänster gått emot en rad förslag om nya bostadsområden. Så är givetvis inte alls fallet.

Sanningen är att vi sa nej till enbart ett "bostadsområde". Det omfattar totalt tre villor. Det gäller det område som i de kommunala handlingarna heter Lärarvägen i Torna Hällestad. Ett annat sätt att beteckna området är Kaninlandet. Kaninlandet är ett ur biologiskt mångfald

känsligt markstycke. Bland annat är det en biotop för s k solitära bin. Byggandet av de tre villorna kommer med stor sannolikhet att inverka menligt på den biologiska mångfalden. Vi prioriterade biologisk mångfald framför villabebyggelse.

Utbyggnaden av bostadsområdet Solhällan sa vi ja till, men vi vill skydda det intilliggande koloniområdet. (Se artikel om Solhällan på annan plats i detta nr av VB!)

Isolerade verksamhetsområden

Mark- och bostadsförsörjningsprogrammet tar inte bara upp planerade områden för bostäder. Utan också för verksamhetsområden (som förr oftast kallades industriområden).

Demokratisk Vänster gick emot en del föreslagna verksamhetsområden. Det gäller följande områden:

Norra Gunnesbo, ett litet område som ligger alldeles intill naturskyddsområdet Nöbbelövs mosse. Verksamheten kommer alldeles för nära mossen. Dessutom skulle det bli svårt att kollektivtrafikförsörja området på ett bra sätt. Ytterligare ett litet område, *Västra-tornvägen*, gick vi emot. Verksamhetsområdet kommer att ligga utslängt mitt på åkern utan koppling till övriga tätorter och utan reell möjlighet till bra kollektivtrafik. Därför sa vi nej.

Nej till Trafikplats Råby och Sydöstra vägen

Verksamhetsområdet *Hasslanda* och *Jöns Peter Borg*, är områden som ska exploateras framför allt för att dra den Sydöstra vägen och bygga Trafikplats Råby. Både vägen och trafikplatsen röstade vi emot i fullmäktige, helt i enlighet med vårt kommunalpolitiska program och tidigare ställningstaganden.

Det som Sydsvenskan uppfattar som områden för bostäder är alltså verksamhetsområden. Var ska då nya verksamheter få plats i Lunds tätort? Brunnsberg räcker långt. Både till bostäder och verksamheter. Om inte kommunen tänker göra om misstaget från Gastelyckans verksamhetsområde, förstås. Där har man byggt med extrem slösaktighet vad gäller markresurser: glest mellan huskroppar, överdimensionerade vägar och gigantiska p-tytor. Vi vill ha Brunnsberg tätbebyggt, bilsnålt och stadsmässigt.

Ulf Nymark, Demokratisk Vänster

EU-domstolen i Luxemburg förklarar terrordomen mot al-Barakaat illegal!

USA tvingade FN:s sanktionskommitté att upprätta listor på personer och organisationer som påstods ha kopplingar till Usama bin Laden, al Qaida och talibanerna. Det var aldrig tal om bevis eller rättegångar. 9/11-hysterin och hysterikern Bush styrde.

FN tvingade EU att ställa upp.

FN och EU tvingade Sverige att ställa upp.

Men nu har EU gjort uppror!

De tre somalierna som fick sina ekonomiska tillgångar spärrade fick aldrig en chans att försvara sig.

Nu har EU-domstolen upphävt det beslut som fattades av FN:s sanktionskommitté. De mänskliga rättigheterna är viktigare.

Det riktade sig inte bara mot al-Barakaat utan mot hela det somaliska civilsamhället. Det åstadkom stor skada, ändå måste man jubla över segern för rättvisan!

Gunnar Stensson

Solig söndag på Klostergården

Alltid på en söndag, närmare bestämt den sista söndagen i augusti, har Klostergårdens Byalag sin traditionella Höstfest. Så har det varit alltsedan 1970-talet, då Göte Bergström var den sammanhållande kraften i ett Byalag av mer spontan karaktär än det i dag är. Då kallades festen för Drakfesten, för det byggdes pappersdrakar... och ibland lyckades – faktiskt - en och annan skicklig drakbyggare få sin drake att stiga till skyarna, men oftast var det själva arbetet som var roligast. Vi klostergårdsbor bestod då till största delen av småbarnsfamiljer och det var för oss betydelsefullt och roligt att samlas till fest, till Drakfesten. Vi behövde gemenskap i detta nybyggarområde.

Numera är det Gunnar Stensson som bär ansvaret, tar kontakter, planerar och organiserar och han får många att ställa upp för att göra denna dag till en fest för oss alla som nu bor i Klostergården.

Fritidsgården står – nu som då - för lokaler och Ninni Dahlbäck, tillsammans med fritidsgårdens ungdomar, ansvarade i söndags för servering av kaffe, saft och goda kakor. Även Helgeandskyrkan serverade, som vanligt, gott kaffe, kyrkkaffe.

Senaste nytt

I Kultur och Fritids stora fina centrumlokal brukar det vara konstupställningar under Höstfesten, så också i år, då Ninni visade flera av sina berömvärda tavlor. Även dagens sista programinslag ägde rum i centrumlokalen, där klostergårdsinnevärdare samlades för att höra Gunnar Stensson redogöra för ”senaste nytt” angående Höjeå natur- och kulturstig, Sankt Lars och BUP-området, parkförnyelsen i Klostergården, Träffpunkt Klostergården, Stadsparken och Gröna stråket samt Evenemangshallen, Arenaparken och Långa huset. Alla dessa frågor berör oss klostergårdsbor och Byalaget har - med Gunnar i spetsen - gjort betydelsefulla insatser för förändringar och förbättringar.

Men låt mig börja från början... Som alltid inledde Röda Kapellet och spelade med sedvanlig glöd och engagemang. Vi var flera där i Klostergårdens centrum som hört dem spela otaliga gånger genom årtiondens lopp och en del av oss kände oss nog lite nostalgiska. ”Måtte Röda Kapellet finnas kvar för mig att lyssna på, tills jag förlorar min hörsel”, tänker jag denna vackra soliga söndag, när jag står och lyssnar på dem, medan de spelande blir så varma att svetten rinner utför kinderna på dem, såsom den alltid gjorde för Louis Armstrong.

Stampade takten

Det kom att bli mer av både musik och dans under dagens lopp. Adam Bartees streetdans var spännande att se. Det var Mats på Fritidsgården som bett dem ställa upp och det är vi tacksamma för. Både unga och gamla lockades att stampa takten och när några flickor i nioårsåldern dansade österländsk dans klappade alla händerna i takt med musiken. En av flickornas mamma hade lärt dem danserna. Hon såg mycket stolt och lycklig ut och Bjarne, deras fritidsledare, uppmuntrade flickorna, när de blev lite blyga.

Försäljning av utsorterade biblioteksböcker anordnades av vårt stadsdelsbibliotek tillsammans med KLOK (KLOstergårdens Kulturförening) en stödförening till biblioteket, som en gång bildades av Byalaget, då biblioteket var nedläggningshotat. I biblioteket spelade Henning Kofoed fiol och på eftermiddagen, då det blivit lugnare och tempot inte var så högt i Klostergårdens centrum, spelade Bo Riborgs jazzkvartett. Många tog då en paus och njöt av Charlotte Edims goda afrikanska mat, drack Fritidsgårdens kaffe och saft samt smaskade på bullar, kakor och godis. En välbehövlig paus för lyssnande i lugn och ro!

Runt om centrumkvadraten trängdes loppisstånd och informationsbord för ideella föreningar, t.ex. Södra Afrikaföreningen, Palestinagrupperna, Synskadades Riksförbund, ABF... Det informerades också om Seniorsympa på Fritidsgården och Hjärt- och lungsjukas höstprogram.

Matildas hjärtan

Ute på Gröningen gick små ponnyhöstar omkring med lyckliga klostergårdsbarn på ryggen – allt var som det alltid varit och alla barn var nöjda.

Avslutningsvis vill jag berätta en solskenshistoria. För vuxna hade Byalaget gjort en enkät, för att få veta vad klostergårdsborna tycker är det bästa med vårt område och vad de tycker kan förbättras och förändras. Naturligtvis ville Byalaget också veta vad barnen anser, så de ombads att rita en bild på temat ”Detta är det bästa i Klostergården”. Matilda, en flicka i sex- sjuårsåldern, ritade en teckning bestående av två stora svävande hjärtan. Hennes motivering var: ”Det finns mycket kärlek i Klostergården!”

Marie Hegnelius, klostergårdsbo sedan år 1966

Litet men glatt

Såg ni den glädjande nyheten på lokalsidorna nu i veckan? Den var visserligen liten, men ibland får man glädja sej åt det lilla.

Jag tänker på flygbussen till Sturup som nu inskränks till en enda direkttur om dagen på grund av bristande uppmuntran. Övriga turer ska gå via Malmö vilket gör att resan tar en timme, och hur roligt är det? Det blir nog fler indragningar.

De rödgröna krafterna i Lund och Skåne har rätt länge propagerat för tåg och inte flyg när

det gäller resor till exempelvis Stockholm. Nu är den förskjutningen på gång, även om det kanske inte i första hand är dessa krafters förtjänst. Men det kvittar. Tåget går som tåget och Sturup tappar resenärer liksom en lång rad sydliga flygplatser. I norr är utvecklingen delvis en annan men det bara bekräftar vår uppfattning om Norrland och norrlänningarna.

De stora glädjeämnen, till exempel miljardförlusterna hos SAS, ligger på en annan nivå. Men nog finns det lokala glädjekorn.

Gr

Ta hem soldaterna från Afghanistan!

I hysterin efter 9/11 godkände FN USA:s angrepp mot Afghanistan. Den amerikanska aggressionen blev därmed laglig trots att den är oförenlig med folkrättens principer.

Det är sju år sedan USA inledde sin "självförsvarsaktion" i Afghanistan. Det är andra dimensioner än den ryska insatsen i Georgien.

Sverige ingick och ingår alltså i FN:s internationella säkerhetsstyrka Isaf som har fredsbevarande uppgifter.

En förutsättning för Sveriges deltagande är att man distinkt skiljer den internationella säkerhetsstyrkan Isaf:s fredsbevarande uppgifter och USA:s invasionskrig.

De ska vara skilda insatser under separata mandat och befälskedjor. Så formulerade riksdagen huvudprincipen för den svenska Afghanistaninsatsen den 6 december 2005.

Men den åtskillnaden är nu utplånad. Hälften av de amerikanska trupperna har överförts till Isaf och den amerikanska generalen McKiernan får ett samlat kommando över både USA:s och Isaf:s trupper.

Vad som 2001 presenterades som en fredsoperation har förvandlats till ett fullskaligt krig med förödande verkningar för civilbefolkningen.

Förutsättningarna för den svenska insatsen har förändrats.

Detta framhålls i ett uttalande undertecknat av bland andra Maj Britt Theorin, Thage G. Peterson, Eva Moberg och Stefan Lindgren.

De påpekar att USA och Nato nu genomför 60 bombuppdrag om dagen, att bomberna drabbar civila afghaners hem och i allt högre grad dödar kvinnor och barn. För några dagar sedan dödades ett hundratal civila i en enda bombattack i Herat.

Samtidigt har Pentagon beslutat att skicka ytterligare 12 000 till 15 000 soldater till Afghanistan.

Detta innebär att Sverige 2009 kan bli indraget i något ännu värre än den konflikt vi har sett hittills.

Inför den risken måste Sverige ta sin Afghanistanpolitik med stridande soldater under allvarligt övervägande. Och övergå från krigsinsatser till rena fredsinsatser.

Idag går två tredjedelar av det svenska biståndet till truppinsatsen och bara en tredjedel till skolor, sjukvård och infrastruktur.

En fredsprocess måste inledas. USA, Nato och de allierade måste tvingas förhandla med alla parter i regionen, även talibanerna.

Sverige måste ta ett fredsinitiativ.

Det skulle signalera till de amerikanska presidentkandidaterna att de inte kan räkna med att Sverige ska fortsätta att leverera krigsmateriel och soldater till det orättfärdiga och utsiktslösa kriget i Afghanistan.

Uppropets undertecknare kräver att frågan tas upp i riksdagen när den öppnas den 16 september.

Afghanistankriget är en av de viktigaste frågorna på agendan när ESF samlas i Malmö.

Gunnar Stensson

Schackspel i Kaukasus

Georgienkonflikten berördes i två artiklar i förra numret av VB. Båda är kritiska mot den enögda, ryssfientliga tonen i västliga medias rapportering. Lars Anders Jönsson ställer i artikeln ”Politisk felnavigering” frågan ”Vem hotar vem?” och påtalar den pågående NATO-inringningen av Ryssland. Gunnar Stensson tar i sin artikel ”Slutet på amerikansk hegemoni” i viss mån ställning för Ryssland men konstaterar också att ”Vi nu har två egenmäktiga stormakter som i olika avseenden bryter mot det internationella regelverket”.

Jag har inget att invända mot dessa författares beskrivningar av konflikten men finner det anmärkningsvärt att ingen av dem nämner det som väl ändå måste ses som kärnan i sammanhanget – kontrollen över transport av olja och naturgas från staterna kring det Kaspiska havet.

På nittioalet var ett av president Clintons strategiska mål att göra det energifattiga Georgien till en säker energikorridor för transport av olja och gas från Kaspiska havet till Västeuropa med undvikande av ryskt territorium. Det resulterade i den 160 mil långa oljeledningen BTC från Baku i Azerbaidzian via Tbilisi i Georgien till Turkiets medelhavshamn Ceyhan. Den blev färdig år 2006. För att säkra denna ledning militärt krävdes upprustning av Georgien. Åren 1998-2000 satsade USA 300 miljoner dollar på militär utbildning och vapen i Georgien. Och så har det fortsatt. President Jeltsin var alltför upptagen av inrikes problem och gerillakrig i Tjetjenien för att kunna lägga sig i Clintons förehavanden.

Efter millennieskiftet framträdde emellertid nya spelare vid det kaukasiska schackbordet. Vladimir Putin hade i sin doktorsavhandling deklarerat att ”Staten har rätt att reglera utnyttjandet av naturresurser – särskilt mineraler, olja och naturgas – oberoende av på vems mark de finns”. Som president omsatte han snabbt dessa tankar i verklighet genom att med mer eller mindre lagliga medel förstärkte den ryska olje- och gasssektorn. Sedan vände han blickarna mot det kaspiska bäcken; inte med syftet ryskt tillägnande av tillgångarna men att transporterna av olja och gas ska ske över rysk mark. Av betydelse blev då att få ”västliga intressen” att inse att Georgien inte är tillräckligt stabilt när det gäller energitransporter. Det är möjligt att Putin uppmuntrat lokal milis i Sydossetien och Abchazien att attackera georgiska byar i gränsområdena mot Georgien och därmed provocerat Saakasjvili till anfallet på Sydossetien den 7.8. Condoleezza Rice lär ha avrått Saakasjvili från drastiska åtgärder men han kan ha missuppfattat hur mycket stöd han kunde räkna med från USA.

Geopolitiskt är resultatet av Georgien-konflikten en framgång för Ryssland och ett bakslag för USA. I och med att enklaverna utropat självständighet och blivit erkända av Ryssland kommer BTC-ledningen framdeles att ligga inom skotthåll för rysk militär.

EU har ett projekt kallat Nabucco (se bild nedan) som gäller byggandet för tio miljarder dollar av en naturgasledning från Turkiet till Österrike med anslutning till en existerande ledning från Azerbaidzian via Georgien till Erzurum i Turkiet. Nabucco kanske läggs på is om energikorridoren Georgien inte kan anses så säker längre.

Ett ryskt monopol på olje- och gastransporter från det Kaspiska havet är naturligtvis ett hot mot energisäkerheten i väst. Samtidigt är NATO:s militära inringning av Ryssland ett hot mot det landets nationella säkerhet. De planerade missilskärmarna i Polen och Tjeckien har bara ett rimligt syfte – att förhindra eller i varje fall försvåra en rysk vedergällning efter ett amerikanskt förstaslag med kärnvapen.

Trots bakslaget i Georgien kan USA glädja sig åt att ha fått den västliga opinionen på sin sida mot ett ”revanschistiskt och expansionistiskt” Ryssland. En pånyttfödd kalla-kriget stämning gynnar också den krigiska republikanska presidentkandidaten John McCain. Hans vicepresidentkandidat Sarah Palin är som guvernör även chef för Alaskas nationalgarde. I den egenskapen framställs hon nu som frontfigur i försvaret av USA när de ryska horderna anfaller över Behrings sund.

Rysslands kolleger i Shanghaiklubben vägrar erkänna enklavernas självständighet. Det är förstås en misräkning för de ryska ledarna men när det gäller det egna landets gränser ser man nog som viktigast att det är lugnt i Tjetjenien och oroligt i Georgien. Att drottningen från den orangea revolutionen i Ukraina, Julia Timosjenko, nu gör gemensam sak med den proryska oppositionen ses nog också med tillfredsställelse på ryskt håll. Natomedlemskap för Georgien och Ukraina verkar alltmer avlägset.

Geopolitikern Zbigniew Brzezinski brukar skryta med att han under sin tid som säkerhetsrådgivare till Jimmy Carter lockade Sovjetunionen i en fälla i Afghanistan genom att läcka uppgifter om amerikanskt stöd till Mujaheddin. I dag kan Brzezinski knappast undgå att hysa motvillig beundran för Putins skicklighet som schackspelare i Kaukasus.

För övrigt anser jag att alla tak skall vara vita.

Erik Kågström

Kommer ljuset från Lund?

När man talar med likasinnade från andra orter får man ofta höra att Lund är så udda och speciellt att politiska erfarenheter härifrån saknar intresse för andra än oss själva. Tja, kanske det, men jag tänker utan att blygas peka på hur politiska rörelser av mycket skilda slag faktiskt har utvecklats från Lund.

Den nya vänstern

Man kan då börja med det som kom att kallas ”den nya vänstern”, den politiska och kulturella rörelse som verkade i Sverige, säg 1965-1975. Den kom till Sverige från många håll, kanske tydligast från Storbritannien med New Left Review, men visst fick den sitt starkaste fäste i Lund. Via tidskriften Zenit och Bokcaféet spreds den sen vidare. Kjell Östberg, historieforskare vid Södertörns högskola och författare till den aktuella Palmebiografien kallar mycket riktigt Lund den nya vänsterns huvudort i Sverige.

1970-talets VPK Lund måste väl också anses vara ett viktigt bidrag till politisk förnyelse. Något hundratal unga människor med erfarenheter från solidaritetsrörelserna, framför allt FNL-grupperna, vände blicken från Vietnam och Södra Afrika till kommunalpolitiken i Lund. Sossar och borgare hade här i årtionden snackat sig samman om rivningar, byggrättigheter och trafikleder. Fram kom ett parti som brydde sig om stadsmiljö, daghemsutbyggnad och demokratifrågor, saker som engagerade unga familjer i universitetsstaden. Var man utestängd från dagspressen, nå då fick man göra sin egen tidning och så kom Veckobladet till. Behövdes det musik för att liva upp möten och demonstrationer, ja då fick man starta en egen orkester, Röda Kapellet. Just detta att förlita sig till egna krafter och om nödvändigt sätta sig upp mot partiinstanser i Malmö eller Stockholm var centralt. OK, förnyelsen av vänsterpartiet under sjuttio- och åttiotalen var inge unik lundaföreelse, men jag tror vi låg i täten för den utvecklingen, och dessvärre ibland lite för långt framme för de andra.

Miljöpartiet

Nästa lundabidrag till Sveriges nyare politiska historia är förstås miljöpartiet. Det startade här i Lund med eldsjälar som Kjell Dahlström, Gunnar Håkansson och André Richelieu. Bakgrunden var vänsterpartiets lokala framgångar i Lund och nu ville man skapa ett parti som hade samma hållning i miljöfrågor, men som inte var socialistiskt. Jag tror vi var många som tyckte det var en rimlig önskan och som såg det parti som var under bildande som en

kommande allierad. Jag minns t.ex. hur jag blev inbjuden till samtal om trafikpolitiken i Lund för att överföra erfarenheter om hur det var att jobba med sådana saker kommunalpolitiskt. Miljöpartiet kom också att startas med utgångspunkt från Lund, inte minst med stöd av den besvikne lokale folkpartisten Per Gahrton. Jag tror ingen av oss till vänster ångrar vårt stöd för miljöpartiet den gången. Sen kan man beklaga att Lunds ledande miljöpartister hör till de mest högerinriktade i landet och att partiledningen verkar vara beredd att ge upp det mesta av idéinnehållet för att nå köttgrytorna.

Sverigedemokraterna

Och nu har det hänt igen! I veckans nummer (nr 35) av nyhetsmagasinet Fokus, en svensk variant av svensk Newsweek-/Timekonceptet, presenteras ledningen för Sverigedemokraterna. Det är ett parti om vilket vi nu får höra att det ligger ovan fyraprocentsgränsen för att komma in i riksdagen vid nästa val. Ledningen består av fyra grabbar, ett kompisgäng från Lund. Fokus: ”Det började i Lund för tio år sedan. Jimmie Åkesson, Björn Söder, Mattias Karlsson och Richard Jomshof pluggade alla där. De blev som ler och långhalm under de åren och förde långa diskussioner om vad Sverigedemokraterna borde vara.” De fyra grabbarna sitter på de centrala posterna i partiledningen, med full frihet att t.ex. utesluta medlemmar, ett avgörande instrument i ett parti av deras karaktär.

Alltså, det här visar ju att teoretiska studier är aldrig fel, inte heller om man ska starta ett högerpopulistiskt parti. Tydligt har det blivit en del statskunskap. Från Lund kan man också hålla god koll på vad som händer i Danmark där Pia Kjaersgaard i Dansk Folkeparti har visat vägen. Man pekar på det moderna samhällets sämre sidor och globaliseringens sociala konsekvenser och så anvisar man universallösningen på alla problem: återgång till gamla värderingar och stopp för den s.k. massinvandringen. Därmed är det möjligt att ta röster från alla håll: från vänsterpartiet genom antietablissemangshållningen, från socialdemokraterna genom krav på återställande till det förlorade folkhemmet, från folkpartiet genom en ytterligare skärpt hållning i invandrarfrågor och från centern, moderaterna och kristdemokraterna genom nationalism och hyllande av fri företagsamhet och kristna värderingar.

Jag ser nog ändå på SD på ett lite annat sätt än Fokus och många andra. Jag menar att SD:s mål väl inte är att bekämpa invandringen, det är dess propagandistiska medel för att nå det statiska och stagnerade samhälle man drömmer om. Det är en högerdröm, som har attraktionskraft för många människor. Det är som högerdröm den måste bekämpas och inte genom att man låtsas som om partiet inte existerar eller genom att man käftar om deras åsikter i invandringfrågor. Det är invandringen SD vill tala om och där vinner SD i mångas ögon därför att deras argument och recept är enkla, medan våra är komplicerade. Det är också därför mindre lyckat att skälla dem för rasister. Rasister och nynazister dras till partiet därför att tankegångarna är gemensamma om än olika grova, men partiet kommer att göra allt för att hålla dem utanför rampljuset. Men nu har jag hamnat i en politisk argumentation när jag egentligen bara ville visa på Lunds roll i den nyare politiska historien.

Var finns idédebatten?

Nej, jag vill verkligen inte påstå att ljuset kommer från Lund, och kan behärska min stolthet över att SD startade här. Vad man kan lära är att unga människor, säg mellan tjugo och trettio, som kommer till en ny miljö och som har tid och råd att läsa och snacka och tänka ger upphov till politiska och sociala innovationer. Det är därför det ur vänstersynpunkt är viktigt att det i en universitetsstad som Lund finns en vänsteroffentlighet med högt i tak. Vänsterpartiet i Lund och fribrytarna i Demokratisk Vänster gör tillsammans ett utomordentligt jobb i Lunds kommunalpolitik. Tyvärr är det sällan någon under trettio tänder på kommunalpolitik. Hur kan vi ta till vara på unga människors vilja till engagemang?

Lucife

Skydda Solhällans koloniområde!

Vid kommunfullmäktiges augustisammanträde, i samband med behandlingen av Mark- och bostadsförsörjningsprogram för de närmaste tre åren, aktualiserade Demokratisk Vänster det förnyade och nu överhängande hotet mot Solhällans koloniområde, ett koloniområde som ligger i västra delen av den triangel som bildas av Fritjofs Väg, Hjalmar Gullbergs Väg och Södra Sandbyvägen.

Öster om koloniområdet finns ett ganska stort stycke idag obebyggd mark, som kan förväntas rymma någonstans mellan 250 och 500 bostäder. Nu håller Byggnadsnämnden på att ta fram ett program för detaljplan för denna markbit.

Demokratisk Vänster anser att det är oerhört viktigt att bostadsbyggandet i detta område kommer igång så snart som möjligt, vilket vi framhöll i debatten.* Problemet är att planprogrammet, som ännu inte behandlats av Byggnadsnämnden, förutsätter att det nya bostadsområdet ska motortrafikförsörjas med en väg genom koloniområdet! Endera ska en väg dras över kolonilotterna i sydvästra hörnet, eller – och troligare – ska det dras en väg rakt igenom koloniområdet så att det

bildas två koloniområden, avskurna och isolerade från varandra av en bilväg!

Förnekade

De borgerliga försökte i fullmäktige först förneka att det fanns ett sådant förslag, och när Demokratisk Vänster klart visade att ett sådant förslag fanns försökte de vifta bort det med att det bara var ett tjänstemannaförslag. Och visst är det ett tjänstemannaförslag än så länge. Men ett förslag som ligger till grund för planprocessen. Planchefen på Stadsbyggnadskontoret har till yttermera visso meddelat kolonisterna att inga alternativa förslag kommer att utredas.

Borgarna sviker vallöfte?

Efter att ha pressats i debatten tvingades byggnadsnämndens moderate ordförande Göran Brinck motvilligt lova att moderaterna inte skulle gå med på en lösning som gick kolonisternas intressen emot. Vad nu det löftet kan vara värt. I valrörelsen 2006 lovade Brinck för hela borgerlighetens räkning, att inget koloniområde skulle röras. Bara ett år senare svängde moderaterna. Kommunalrådet Tomas Avenborg sa då i en debatt i fullmäktige att ”så få lotter som möjligt” på Solhällan skulle tas i anspråk för vägen.

Alternativ finns

Demokratisk vänster är bestämd motståndare till att koloniområden skövlas och stympas till förmån för byggande av bilvägar. I synnerhet när det som i fallet Solhällan finns tydliga andra alternativ. Det nya bostadsområdet kan mycket väl motortrafikförsörjas via Dalbyvägen eller Södra Sandbyvägen. Anledningen till att dessa alternativ inte bedöms vara aktuella är att det skulle störa den befintliga biltrafiken på dessa vägar!

Hotfull framtid

Vi yrkade därför i fullmäktige att bostäderna på Solhällan ska byggas utan att koloniområdet stympas, skövlas eller splittras. För detta yrkande fick vi stöd från miljöpartiet och vänsterpartiet, medan centern la ner sin röst. Övriga partier, inklusive socialdemokraterna, röstade emot vårt förslag. Solhällekolonisterna går en hotfull framtid till mötes. Men man

kanske kan hoppas att det informationsmöte samtliga politiska partier är inbjudna till i slutet av denna månad kan få såväl borgare som socialdemokrater att tänka om.

Ulf Nymark, Demokratisk Vänster

* Sydsvenskans rapport från fullmäktige gav en missvisande bild av våra ställningstaganden till Mark- och bostadsförsörjningsprogrammet. Se även artikel på annan plats i detta nr av VB!

Bättre bygga på asfalt än i Sankt Lars!

Jag är förvånad över att folk så sällan går på samrådsmöten, ni vet de där tillfällena då man diskuterar vad som ska byggas med byggnadsnämndens tjänstemän.

I tisdags var jag i alla fall på ett. Det handlade om ”hoppbackehuset”, som Sydsvenskan kallade det i en rubrik i onsdags. Någon av er har säkert läst artikeln.

Lunds miljöchef Björn Berséus menar att man inte tagit hänsyn till bullret utomhus och kräver förändringar. Dessutom ligger huset (som flera av husen i Klostergården) för nära bensinmacken. Men den ska bort under alla omständigheter. Larry Andow hade på sin tid tankar på att ersätta den med en tornbyggnad.

Miljönämnden skickar in sin remiss nästa vecka.

Argument mot planen

Visst diskuterades bullret på mötet. De boende i villorna öster om Stattenavägen var som närmast sörjande mangrant församlade. Bullret från gatan var deras huvudargument mot bygget.

Stattenavägen är starkt trafikerad och tillåten för farligt gods. Bygger man det höga och långa hoppbackehuset uppstår en ekoeffekt som förvärrar bullret, menade de.

Gunilla Svensson som ritat huset svarade att de stora och höga portar som bryter igenom fasaden på flera ställen till en del skulle absorbera ljudet.

Ett annat av deras argument var att byggnaden skulle skugga deras villor. Skuggberäkningar visade att det inte förhöll sig så.

Deras tredje argument var att trafiken på Stattenavägen ökar om man bygger 450 à 500 nya bostäder (ungefär motsvarande antalet i den bostadsrättsförening som jag tillhör, Vårregnet).

Ett sista argument var att sikten västerut skymms av det planerade huset. Svaret blev att sikten är skymd idag av den höga vällen, som ju ska bort för att bereda utrymme åt Arenaparken.

Arenahallen och trafiken

Ja, ni inser förstås att det framför allt är de närmast berörda som kommer på samråden. Mötena är ytterst demokratiska – för dem som är närvarande. Den kloke och saktmodige Ole Casimir, Lunds planchef, ledde mötet och lät alla komma till tals. Upprepade gånger. Somliga återkommer gång på gång trots att deras argument noterats – eller smulats sönder.

Alla har sina högst hedervärda, men oförenliga perspektiv. Idrottens representanter engagerade sig framför allt i trafikfrågor, eller snarare parkeringsfrågor. De krävde fler och större parkeringar så nära arenan och fotbollsplanerna som möjligt.

Det framgick att de egentligen skulle ha föredragit en anläggning på en åker någonstans utanför stan, omgiven av väldiga parkeringsöknar för tusentals bilar. På samma sätt som Nova.

Via trafiken kom samrådet att domineras av Arenahallen som invigs med ett stort Abba-jippo den 29 september. Detta trots att varken Arenan eller trafiken egentligen hörde till den plan som skulle diskuteras.

Det insnävade perspektivet måste kritiseras eftersom projekten ju i verkligheten är delar i samma större sammanhang. Men Ole Casimir var klok och tog debatten.

Har ni tänkt på att den kolossala, enorma, fyrkantiga jättelåda som kallas Arenahallen beslutades utan debatt och samrådsprocess?

Det beror på att man inom en idrottsplats har rätt att disponera marken som man finner bäst för byggnader och anläggningar utan sedvanlig samrådsprocess.

När man nu genom ett plötsligt bygge har etablerat ett faktum på marken upptäckte man i efterhand att man inte analyserat logistiken som man borde ha gjort. Nu måste trafikplaneringen anpassas efter de förutsättningar som arenakolossen skapat.

Så visst fanns det fog för både idrottsrepresentanternas och villaägarnas frustration. Men den frustrationen handlade inte i första hand om det planerade huset utan om den trafik som Arenahallen alstrar.

De fick förstås höra att den stora poängen med Arenahallen är att den ligger nära centrala Lund och bidrar till centrum's attraktionskraft i stället för att utarma det.

– Dessutom, sa Ole Casimir, pågår trafikplaneringen fortfarande. Abba-galan blir ett intressant test på hur trafiken fungerar nu. Så får man se vilka förändringar som blir nödvändiga.

Bevara 1800-talets stadsbild

De nostalgiska argumenten upprepades med intensitet och indignation från flera håll. Det planerade huset våldför sig på stadsbilden, sas det.

När man rör sig utanför stan vill man se en stad med låg bebyggelse överskuggad av domkyrkans två torn, de som Helgo Zetterwall på 1870-talet byggde i stället för de medeltida som han tyckte var fula.

Gunilla Svensson svarade med viss skärpa att varje tid måste få sätta sin prägel på stan och att det inte går att låta Lund stagnera som en sorts 1800-talsmuseum. Staden är en historisk företeelse och som sådan måste den utvecklas. Som exempel på en femtio år gammal förnyelse, på sin tid och långt därefter omdiskuterad, nämnde hon Klostergården.

Klostergårdens perspektiv

Klostergården har ett perspektiv som kan uttryckas så här: bevara naturen och förtäta stan.

Husen i Klostergården är med sina åtta våningar betydligt högre än större delen av hoppbackehuset som bara är fem våningar högt. En bostad på åttonde våningen är ett kap för en pensionär: hiss, stillhet och vida perspektiv. Vi oroas inte av höjden.

Dessutom tillför Arenaparken Klostergårdsfältet nya strövområden med träd och gräs..

När det gäller hoppbackehuset är vår inställning: bättre bygga på asfalt än i Sankt Lars! Fint att bygga 450-500 lägenheter med minimal markanvändning! Det är något helt annat än planen för BUP-området där man vill ersätta en stor markyta med träd, buskar, blommor och frukt med en villaförort med 169 lägenheter. Stor naturskövling för få bostäder!

Vi vill skydda BUP-området från tanklös förortsbebyggelse.

Kanske borde vi hellre se BUP-området som en lycklig möjlighet att i klimatkatastrofens och den biologiska utarmningens tid utvidga det gröna. I så fall borde man inte bebygga det alls.

Södra Lunds enda stora grönområde måste bevaras inte bara för Klostergårdsborna utan för alla invånare i den snabbt växande staden.

Sankt Larsparken och Höje å-området bör vara heliga, menar vi.

Men vi ser också att hoppbackehuset med 1000 nya Klostergårdsbostäder tillför vårt område nya kvaliteter. Servicen förbättras. Klostergårdens centrum vitaliseras. Vi förs närmare Lund.

Den nedslitna skolan, som nu börjar det nya läsåret efter en borgerlig neddragning med fyra

lärtjänster, renoveras och byggs ut. När 90 till 100 ytterligare elever tillkommer om några år kan skolans kvalitet höjas.

Hurra för det nya vackra huset som fortsätter Klostergårdstraditionen (den 50-åriga)!

Men den ogenomtänkta trafikplaneringen är ett stort problem också för oss. För det första måste de 100 barnen som dagligen ska passera Nordanväg för att komma till Klostergårdsskolan ha en trygg passage. För det andra måste trafiken på Nordanväg minimeras.

I stort tillgodoses dessa krav i planen genom att man anlägger en kvartersgata öster om hoppbackehuset parallellt med Stattenavägen. Den ska avgränsas med en låg mur. Trafiken avleds från Nordanväg. Längs den nya gatan ska man kunna försörja bostäderna och även Arenahallen.

Men under samrådet visade det sig att man har svårigheter att nå baksidan av Arenahallen med trafik. Ett av de alternativ man diskuterar för att undanröja dem är att låta viss trafik gå på Nordanväg (eller Sunnaväg) och sedan fortsätta norrut längs järnvägen på den stig vi brukar kalla Gröna stråket, men som på plankartorna kallas Källbyvägen.

Som bekant vill vi bevara Gröna stråket som en sammanhängande förbindelse för flora och fauna mellan stadsparken och Höje å. Vi har föreslagit en ekopassage över Ringvägen öster om järnvägsbron för att möjliggöra den förbindelsen.

Risken är nu att Gröna stråket förvandlas till en vanlig transportgata.

I kravet på Gröna stråkets bevarande har vi stöd från många remissinstanser som Tekniska nämnden och Gamla Lund (som båda är positiva till hoppbackehuset i sina remissvar).

Demokrati

Demokrati, ja. Inte många visste att samrådet alls ägde rum. För att veta det måste man vara specialintresserad. Inte ens Byalaget förmådde informera särskilt många trots festen i söndags.

I stället för att äga rum i församlingshemmets stora sal genomfördes samrådet i en mindre källarlokal, som dock var tillräckligt stor för de cirka 30 samrådsdeltagarna, någon promille av de berörda. Men de viktigaste intressena och perspektiven var nog representerade.

Efter samrådets slut gick alla hem, högljutt talande och högst indignerade, precis som det ska vara i en demokrati.

Vi får få höra mer innan kommunfullmäktige tar beslutet att bygga. Alla här nämnda argument och många till kommer att upprepas i partimöten, nämnder, fullmäktige, insändare och appellmöten.

Gunnar Stensson